

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 lutego 2021 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił M. D. (1) prawa do renty rodzinnej, po zmarłej M. D. (2). W uzasadnieniu decyzji, ZUS wskazał, iż orzeczeniem Komisji Lekarskiej z dnia 28 stycznia 2021 r. ustalono, że wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy do 31 grudnia 2022 r., a ta niezdolność powstała 14 czerwca 2004 r. Jednocześnie organ rentowy wskazał, że M. D. (1) nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji. W związku, zatem, z okolicznością, że całkowita niezdolność do pracy nie powstała, u wnioskodawcy, przed 16 rokiem życia, ani w trakcie nauki w szkole do 25 roku życia, Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie znalazł podstaw do przyznania prawa do renty rodzinnej.

/decyzja k.14 plik I akt ZUS/

W dniu 22 marca 2021 r. M. D. (1), działając za pośrednictwem pełnomocnika, złożył odwołanie od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę, poprzez przyznanie wnioskodawcy prawa do renty rodzinnej, po zmarłej matce M. D. (2) oraz zasądzenie, na rzecz skarżącego, kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W treści odwołania, pełnomocnik M. D. (1) wskazał, że nie zgadza się z ustaleniami organu rentowego, gdyż skarżący, od 1985 r., pozostawał pod opieką neurologa i przyjmował leki przeciwpadaczkowe. W okresie dziecięcym i szkolnym, a zatem, przed ukończeniem szkoły wyższej, w marcu 2003 r., wskazywano na jego apatyczność, spowolnienie psychoruchowe, halucynacje słuchowe, persewacje. Tym samym, w ocenie pełnomocnika M. D. (1), nie można oprzeć się, jedynie, na dacie rozpoznania (wykrycia) choroby, będącej główną przyczyną, obecnie stwierdzanej, jego całkowitej niezdolności do pracy. Konieczne jest ustalenie, kiedy schorzenie to faktycznie powstało, jak rzutowało na zdolność wnioskodawcy do pracy, w okresach wskazanych w art.68 ust.1 pkt 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz jaki wpływ na zdolność miały inne, datujące się od dzieciństwa, zaburzenia sprawności organizmu, osoby ubezpieczonej.

/odwołanie k.3 – 5/

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie.

/odpowiedź na odwołanie k.8 – 8 odwrót/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. D. (1) urodził się (...), legitymuje się wykształceniem średnim. Wnioskodawca, przez 2 lata, studiował fizykę, a naukę w szkole wyższej, przerwał w dniu 31 marca 2003 r. M. D. (1) posiada umiarkowany stopień niepełnosprawności przyznany na stałe. Wnioskodawca pobiera rentę socjalną.

/okoliczności bezsporne/

W dniu 18 listopada 2020 r. pełnomocnik M. D. (1) złożył wniosek o rentę rodzinną po, zmarłej w dniu 13 marca 2019 r., matce M. D. (2).

/wniosek k.1 – 2 plik I akt ZUS/

Lekarz Orzecznik ZUS, rozpoznał u wnioskodawcy: schizofrenię paranoidalną oraz padaczkę (w wywiadzie). Orzeczeniem z dnia 14 grudnia 2020 r. Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził, że wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy do 31 grudnia 2022 r., a jako datę powstania całkowitej niezdolności do pracy wskazał 14 czerwca 2004 r.

/opinia lekarska z dnia 14 grudnia 2020 r. k.53 plik II akt ZUS, orzeczenie k.6 – 6 odwrót plik I akt ZUS/

W związku ze zgłoszonym sprzeciwem od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS, sprawa M. D. (1) została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS.

/okoliczność bezsporna/

Komisja Lekarska ZUS rozpoznała u wnioskodawcy : schizofrenię paranoidalną oraz padaczkę (w wywiadzie). Orzeczeniem z dnia 28 stycznia 2021 r. Komisja Lekarska ZUS uznała, że wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy do 31 grudnia 2022 r. , a jako datę powstania całkowitej niezdolności do pracy wskazała 14 czerwca 2004 r. Jednocześnie, Komisja Lekarska ZUS stwierdziła , że M. D. (1) nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji.

/opinia lekarska z dnia 28 stycznia 2021 r. k.59 – 60 plik II akt ZUS, orzeczenie k.10 – 10 odwrót plik I akt ZUS/

Powyższe orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS legło u podstaw wydania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaskarżonej decyzji.

/decyzja k.14 plik I akt ZUS/

Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe, dopuszczając dowód z opinii biegłych sądowych : psychiatry i neurologa , mając na uwadze udokumentowane schorzenia wnioskodawcy, z uwagi na konieczności zastosowania wiadomości specjalistycznych.

Biegła sądowa - neurolog, u wnioskodawcy rozpoznała padaczkę, w wywiadzie. Od wczesnego dzieciństwa, badany, był leczony z powodu padaczki (pierwszy napad w 1980 roku). Był leczony przez neurologa dziecięcego. Z powodu powtarzających się napadów padaczkowych, miał włączone leki typu A. i P.. W wykonanych w dzieciństwie badaniach typu CT głowy nie wykazano zmian w obrębie struktur ośrodkowego układu nerwowego. Badanie neurologiczne było podawane jako prawidłowe. Badanie EEG nie wykazywało napadowości i było wykazywane jako prawidłowe. Wnioskodawca, jak wynika z dokumentacji, w 2004 roku podjął leczenie psychiatryczne. W 2004 roku CT głowy także nie wykazało patologii mózgowia, a badanie EEG było w granicach normy. Brak danych w dokumentacji na występowanie napadów padaczkowych po 2004 roku. W dokumentacji znajduje się orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z 31.10.2006, stanowiące, że badany jest całkowicie niezdolny do pracy do października 2008 roku. Z dokumentacji medycznej wynika, że napady padaczkowe występowały od wczesnego dzieciństwa do sierpnia 1997 roku. Brak jest wpisów o leczeniu padaczki, po tym roku. Badany, z punktu widzenia neurologa, z powodu padaczki, nie jest całkowicie niezdolny do pracy. Padaczka wczesnego okresu dzieciństwa była leczona systematycznie i z dobrym efektem. Napady po 1997 roku nie występowały i sam badany podawał, że nie ma problemu z napadami padaczkowymi. Badania diagnostyczne nie wykazywały uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego, a badanie EEG nie wykazywało zmian patologicznych o charakterze napadowym. Fakt zachorowania na padaczkę od wczesnego dzieciństwa i fakt leczenia tej padaczki nie jest równoznaczny z całkowitą niezdolnością do wykonywania pracy zarobkowej z przyczyn neurologicznych. Od 2004 roku, badany został poddany leczeniu psychiatrycznemu, z powodu schizofrenii paranoidalnej. **Stopień naruszenia sprawności organizmu wnioskodawcy , z przyczyn neurologicznych, nie powoduje całkowitej niezdolności do pracy zarobkowej, wnioskodawcy.**

/opinia k.16 – 19 biegłego sądowego neurologa J. B./

Biegły sądowy – psychiatra , u wnioskodawcy rozpoznał: schizofrenię paranoidalną oraz padaczkę w wywiadzie. Wnioskodawca, w dzieciństwie, był leczony z powodu padaczki, miał orzeczoną III grupę inwalidzką od dzieciństwa w 1995 r. Zaburzenia o obrazie schizofrenii rozpoznawane od 14 czerwca 2004 r. tj. początek pierwszej hospitalizacji psychiatrycznej w P.. Obecnie wnioskodawca jest autystyczny, błąd afektywnie, ze spadkiem aktywności. Nie prezentuje ostrych objawów psychotycznych. Był 2 razy hospitalizowany psychiatrycznie w 2004 i 2005r.. jest nadal leczony psychiatrycznie ambulatoryjnie. Wnioskodawca, z powodu zaburzeń psychicznych, jest okresowo, całkowicie niezdolny do pracy do 31 grudnia 2022 r. , a niezdolność ta istnieje u niego od 14 czerwca 2004r. tj.

od początku leczenia psychiatrycznego. Biegły nie znalazł podstaw do zakwestionowania orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 28 stycznia 2021 r.

/opinia k.24 – 26 biegłego sądowego psychiatry G. P./

Powyższych ustaleń, Sąd Okręgowy, dokonał na podstawie, zgromadzonych dokumentów, w aktach sprawy, aktach rentowych oraz opinii biegłego specjalisty neurologa J. B. , a także biegłego specjalisty psychiatry G. P.. Opinie te są wiarygodne i zostały sporządzone przez biegłych o specjalnościach, właściwych z punktu widzenia schorzeń, na jakie cierpi wnioskodawca, w oparciu o analizę przedłożonej dokumentacji lekarskiej i bezpośrednio badanie skarżącego. Biegli określili schorzenia, występujące u badanego, stopień naruszenia sprawności organizmu wnioskodawcy , pod kątem - zdolności do pracy zarobkowej. Opinie biegłych, w zakresie konkluzji orzeczniczej, są zbieżne z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS, zostały wyczerpująco uzasadnione, a końcowe wnioski orzecznicze, wynikają w sposób logiczny z treści opinii. W ocenie Sądu, brak podstaw do tego, aby podważać wiarygodność i moc dowodową opinii ww. biegłych, a kwestia momentu powstania u wnioskodawcy całkowitej niezdolności do pracy została dostatecznie wyjaśniona. Jednocześnie, w świetle kompleksowych, wyczerpujących tezę dowodową, logicznych i znakomicie , merytorycznie , uzasadnionych, opinii biegłych sądowych , brak było podstaw do uznania wnioskodawcy za osobę niezdolną do samodzielnej egzystencji.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

W świetle, zebranego w sprawie, materiału dowodowego, odwołanie ubezpieczonego, nie jest zasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z **art. 68 ustawy** z dnia 17 grudnia 1998 r. (tj. Dz.U. z 2021 poz.291) o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dzieci własne, dzieci drugiego małżonka i dzieci przysposobione mają prawo do renty rodzinnej:

- 1) do ukończenia 16 lat;
- 2) do ukończenia nauki w szkole, jeżeli przekroczyły 16 lat życia, nie dłużej jednak niż do osiągnięcia 25 lat życia, albo
- 3) bez względu na wiek, jeżeli stały się całkowicie niezdolne do pracy oraz do samodzielnej egzystencji lub całkowicie niezdolne do pracy w okresie, o którym mowa w pkt 1 lub 2.

Prawo do renty rodzinnej przysługuje tylko takiemu dziecku, całkowicie niezdolnemu do pracy, a także niezdolnemu do samodzielnej egzystencji, które nie miało możliwości uzyskania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, a więc takiemu, które stało się niezdolne do pracy w czasie, gdy nie mogło podlegać ubezpieczeniu społecznemu z powodu wieku lub uczęszczania do szkoły. Ustawodawca nie przyznał prawa do renty rodzinnej dzieciom zmarłego, które przed osiągnięciem wieku 16 lat lub przed ukończeniem szkoły stały się częściowo niezdolne do pracy, gdyż dzieci takie mogą korzystać, co prawda z ograniczonych, lecz istniejących możliwości zarobkowych. Ta sama logika przemawia za wyłączeniem prawa do renty rodzinnej dzieci, które stały się całkowicie niezdolne do pracy, w tym także niezdolne do samodzielnej egzystencji, po osiągnięciu tego wieku i ukończeniu nauki, gdyż w stosunku do nich nie było przeszkód do podjęcia pracy lub innej działalności łączącej się z obowiązkiem ubezpieczenia./tak Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 20 czerwca 2017 r. III AUa 881/16, por. także Wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 6 października 2016 r. III AUa 1875/15 LEX nr 2172498/.

Przedmiotem sporu, w niniejszej sprawie, była okoliczność, kiedy wnioskodawca stał się całkowicie niezdolny do pracy, bowiem od tego było uzależnione prawo do renty rodzinnej.

Z ustaleń Sądu wynika ,że wnioskodawca wprawdzie od dzieciństwa leczył się na padaczkę z powodu której miał orzeczoną III grupę inwalidzką w 1995 r. , to jednak dopiero wystąpienie zaburzeń o obrazie schizofrenii rozpoznawane od 14 czerwca 2004 r. tj. początek pierwszej hospitalizacji psychiatrycznej w P. , było momentem powstania u niego całkowitej niezdolności do pracy. W wykonanych w dzieciństwie badaniach typu CT głowy nie wykazano zmian w

obrębie struktur ośrodkowego układu nerwowego. Badanie neurologiczne było podawane jako prawidłowe. Badanie EEG nie wykazywało napadowości i było wykazywane jako prawidłowe. Wnioskodawca, jak wynika z dokumentacji, w 2004 roku podjął leczenie psychiatryczne. W 2004 roku CT głowy także nie wykazało patologii mózgowia, a badanie EEG było w granicach normy. Brak danych w dokumentacji na występowanie napadów padaczkowych po 2004 roku. Obecnie, wnioskodawca jest autystyczny, błady afektywnie, ze spadkiem aktywności. Nie prezentuje ostrych objawów psychiatrycznych. Wnioskodawca, z powodu zaburzeń psychicznych, jest okresowo, całkowicie niezdolny do pracy od 14.06.2004r. do 31 grudnia 2022 r. ; z punktu widzenia biegłego neurologa wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy.

W ocenie Sądu, dokonane zatem w toku postępowania ustalenia nie uzasadniają zmiany zaskarżonej decyzji i nie stanowią podstawy do przyznania ubezpieczonemu prawa do renty rodzinnej z tytułu niezdolności do pracy. Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało bowiem, że ubezpieczony jest osobą całkowicie niezdolną do pracy - z punktu widzenia psychiatry, ale **niezdolność ta powstała u niego od 14 czerwca 2004 r.** (tj. od początku leczenia psychiatrycznego), a więc nie w okresach referencyjnych (wprawdzie w dacie tej wnioskodawca nie miał ukończonych 25 lat życia, ale **nie pobierał**, wówczas, nauki w szkole, **którą zakończył w dniu 31 marca 2003 r.**).

Wobec stwierdzenia, iż ubezpieczony nie spełnia ww. koniecznej przesłanki warunkującej, w myśl przepisu art. 68 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przyznanie uprawnienia do świadczenia rentowego, zaskarżoną decyzję organu rentowego uznać należy za prawidłowe.

Mając powyższe na uwadze Sąd, na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie uznając je za niezasadne.

S.B.

ZARZĄDZENIE

odpis uzasadnienia doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy – adwokat M. W. za pośrednictwem PORTALU INFORMACYJNEGO